

HELL'S TOUR +

Chci to vidět

1998

Chci to vidět 98

24. – 26.4.

Vítáme vás u textu – obrazového záznamu v pořadí již třetí letošní výpravy za poznáním a sebezničením.

Je tomu již čtrnáct dnů, kdy jsme byli venku naposledy. Stačily se nám tedy zahojit šrámy, boule, škrouchy a podlitiny a s největší pravděpodobností jsme ztratili paměť. Jinak se nedá vysvětlit proč se zase jedeme zlikvidovat. A už vůbec je nepochopitelné, že se k nám někdo dobrovolně přidává. Ten nešťastník je

Šimon.

No, ale kdo chce kam, ...

Je pátek 24.4.1998, 17.30. Vyjíždíme s půlhodinovým zpožděním.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	506	0	0	22

Krátce po opuštění samoobsluhy, kde jsme byli nakoupit zásoby, sjel Šimon z chodníku tak šikovně, že se mu ohnul provizorní nosič a dosedl na zadní kolo. Pomocí hrubé síly jsme mu zase vnutili tvar nebránící v jízdě. Jenomže nedlouho poté jsme zdolali pole dlažebních kostek a nosič byl zase tam, kde neměl. Za použití veškeré dostupné síly jsme mu naznačili, že tvar námi vybraný je ten jediný správný, a že by se mohlo stát, že by to byl jeho poslední výjezd. Pomohlo to. Do konce výpravy držel.

Ven z Prahy pojedeme na západ. Vybral jsem cestu přes Vinohrady, Nuselský most, Podolskou vodárnu, po nábřeží k Barrandovskému mostu, přes Zlíchov do Prokopského údolí.

Jede se dobře, slunce svítí, vše probíhá hladce. V Prokopáku jsme navštívili jezírko. Je pořád krásné. Akorát nám kazí dojem bordel

plující po hladině. No nic. Jedeme dál. Z Prokopáku jsme vyjeli na druhé straně na Radlickou a pokračovali kolem stanice metra N. Butovice na Starou Plzeňskou. To byla chyba, kterou jsem si uvědomil až při sjezdu k Motolské vozovně. Nezbylo tedy než

pokračovat nahoru ke Stodůlkám. Tam jsme najeli na spojku s Karlovarskou a za ní odbočili na Sobín. Tady jsme zastavili za účelem drobného občerstvení a předání navigace Honzovi.

Trochu jsme se přiblékli a pokračujeme. Setmělo se. A tak si to mastíme tmou za blikání výstrah a najednou je tu Unhošť. Tady bude večere.

Málem nebyla. Ono se totiž v naší oblíbené hospodě nevaří... ale nedaleko vznikl Non-stop, kde prý vaří celou noc.

Vařili. A dokonce moc dobře. Málem jsme neodjeli. Pokračujeme na Bratronice. Kousek za nimi bude nocleh. Jede se velmi pěkně. Není zima, není to tu moc do kopce, není nic vidět, není si na co stěžovat. Až do Bratronic. Tady je nám vedro, je to tady do kopce, je houby vidět a stěžovat si je na cokoliv. Zvlášť pikantní je hledat turistickou značku ve tmě. Během tohoto činění nám vjel do cesty úplně ožralý řidič a snažil se nám vnutit myšlenku, že stojíme v křižovatce. Musím říci, že nic takového kolem sebe nevidím. Když pochopil, že nepochodí, dupl na plyn a za strašného řevu a smradu dvoutaktního motoru zmizel za zatáčkou.

Pokračujeme. Za chvíli skončil asphalt, cesta opustila vesnici a ponořila se do tmy... Jedeme teď pomalu a hledáme místo pro rozložení doupat.

Ano, tady to je. Plácek mezi dvěma cestami, akorát pro naše velkostavby. Realizace však nebyla snadná, protože Honza zná doupata jen z obrázků, Alice už dávno zapomněla jak se s nimi zachází. Šimon je viděl jednou pokusně postavená a Blanka neví, která bije.

Ale podařilo se, a tak jsme konečně zalehli. Je 0.30.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Bratronice	54	561	54,2	15,9	23 - 7

Ráno 25.4. sobota

Zas mě nechtějí nechat dospat. Tentokrát mě zlobí Blanka,

rozčiluje nějaký papouch, který tady řve, a letadlo, které usoudilo, že zrovna tady zapne forsage. Připravujeme snídani

a vypravujeme si noční zážitky. Nejvíc si stěžuje Alice, která nespala venku už asi sto let.

Po snídani jsme rozebrali nocležiště a jedeme vstříc dalším zážitkům. Honza nás nasměroval do Křivoklátských lesů. Pohybujeme se po lesních cestách, což velmi nelibě nese Alice, protože jede na silničním kole. A navíc na veteránovi značky Favorit.

Nyní opatrně uchopte stránku za pravý horní roh a opatrně a zlehka ji obraťte.

Ve zdraví jsme dojeli do vesnice Křivoklát ke konzumu. Doplňili zásoby, poseděli a Honza nás seznámil s dalším postupem. Je vedro, slunce pálí jako v srpnu.

Sjeli jsme džkolet kolem hradu a chtěli odbočit na Roztoky. Jenomže ouha, indiáni jim tady ukradli most. Naštěstí je vedle provizorní lávka. Akorát dostat se k ní je akce hodná zoufalců. Díky tomu jsem zapadl do nějaké díry a když jsem se dostal zase na silnici, nechtělo kolo jet. Bohužel ostatní jsou už pryč. Jedu tedy na nejlhčí převody pomalu za nimi.

Čekali v Roztokách u starého mostu. S Honzovou pomocí začínám opravovat. Naštěstí to není nic vážného. Během oprav Blanka zahlédla těsně nad vodou letícího Ledňáčka. Sotva to dořekla, pronesl Honza, že zmrzlinu na klacku ještě létat neviděl.

Jedeme dál. Asi po kilometru jsem zahlédl skálu, z ní třící trubku a u ní poličku s hrnečky. Pitná voda. Je třeba dotankovat na vaření.

Nabrali jsme do všeho, co bylo prázdné a pokračovali. Tentokrát do kopce. Zato však dlouho a daleko. Zdoláváme stoupání do Karlovy Vsi. Mapa říká, že si tuto rozkoš užijeme pět kilometrů. Nádherně svítí slunce, vzduch se ani nehne, zkrátka ideální na chcípnutí.

Po nekonečné době jsme nahoře.

Toto nám budiž odměnou:

Myslím, že jsme se pokochali dost a teď by to chtělo oběd. V Karlově Vsi ani v Kublově není hospoda, kde by nám uvařili. Je pořád vedro. Strašné! Teprve v Broumách se vaří. Ale zase tu dávají jen dětské porce. My se snad nenajíme. Nezbylo mi, než si dát dvojitou porci smažáku s hranolkama. Akorát ty hranolky. To už jsou druhé za posledních 18 hodin. Ne, že bych je neměl rád, ale abych to zase nepřehnal.

Po obědě a odpočinku zase jedeme. Ne daleko. Zato však po žluté značce. Celou dobu mám dojem, že mi ty hranolky ležej v žaludku nějak napříč nebo co. I ostatní mluví o tom, že by to chtělo zastavit a zalenošit si.

Při průjezdu kolem malinkatého plácku to přišlo. Je třeba velmi zhluboka odpočívat. Nakonec proč ne. Už si to dneska zasloužíme.

Zaparkovali jsme kola, vzali si karimatky, rozložili je poblíž mého kola abychom dobře slyšeli kazetu, kterou si pustíme. Jde o titul Humory z Lán. A tak ležíme, je teplo, od mého stroje je slyšet snůška pitomostí, která se stala poslední dobou v politice, zkrátka je dobře.

Hell's Tour+ Vás vyzývá; nevzdávejte to, jste na straně 8.

Nyní opatrně uchopte stránku za pravý horní roh a opatrně a zlehka ji obraťte.

Po dvou hodinách vstáváme

a jedeme. Opět terénem. Chudák Alice. Cesta je opravdu strašná.

Nyní opatrně uchopte stránku za pravý horní roh a opatrně a zlehka ji obraťte.

Hell's Tour+ Vás vyzívá; nevzdávejte to, jste na straně 10.

Je sice dolů, ale plná volného kamení, klacků, děr a výmolů. A je

to velmi dlouhé.

Nyní opatrně uchopte stránku za pravý horní roh a opatrně a zlehka ji obraťte.

jak vidíte, Blanka je velmi šťastná... že už je v polovině. Proč v polovině? Protože dál už jsme nemohli. Byli jsme celí vytřesení, bolaví a vysílení.

Krátce jsme si odpočinuli a jen co Alice stačila sníst půl chleba a přepravku okurek a Šimon teoreticky vyřešit technický problém zralý na Nobelovu cenu, nasedli jsme a vytrpěli zbytek kopce. Konečně jsme byli dole. Za hlasitého chřestění jsme si narovnali kosti a jeli dál.

Pohybujeme se údolím, kde teče říčka, na níž je postavená kaskáda mlýnů. Je tu klid a mají to tu moc pěkné. Začíná se stmívat. Dojíždíme do Zbiroha. Už je tma a chtělo by to večeři. Našli jsme hospodu, ale k jídlu mají jen smaženosti. Je tu ještě jedna hospoda, ale ta nevaří vůbec. No, co se dá dělat. Budu muset přežít další hranolky.

Přežil jsem. A navíc měli moc dobrý kuřecí řízek. Po večeři jedeme najít nějaký nocleh. To se podařilo poměrně rychle a v pohodě. I stavba doupat trvala podstatně kratší dobu než včera. Nevím jak ostatní, ale já jsem velmi unaven. Nazdar!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Zbiroh	57,5	621	60,6	13,2	20 - 9

Ráno 26.4. neděle

Vstáváme v půl desáté. To jsem se krásně vyspal. I když mám kostru zformovanou podle terénu, na kterém jsem strávil noc. Ostatní také hovoří o příjemné noci.

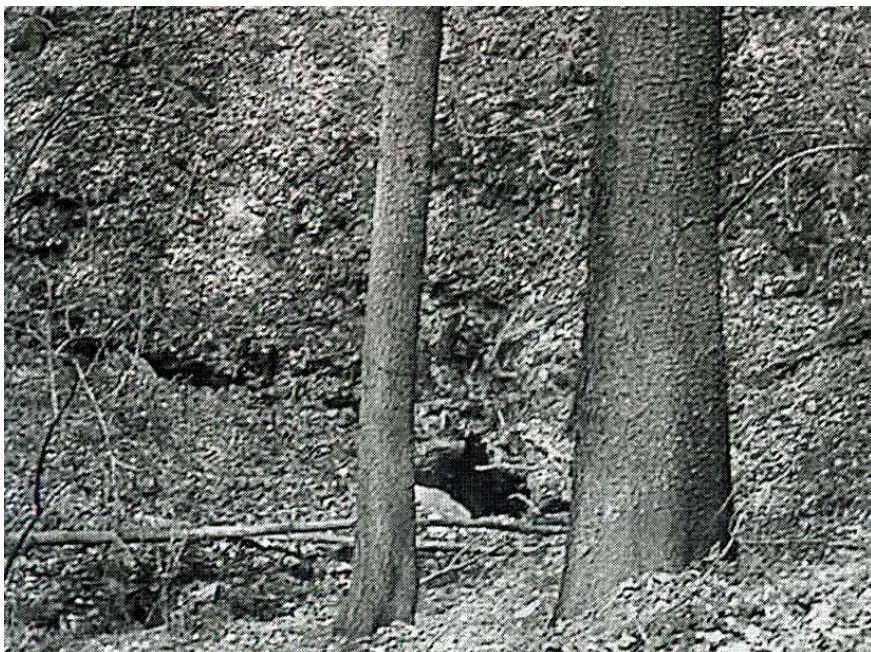
Připravili jsme snídani. Všechno jde velmi dobře. Akorát Blanka prohlásila při pohledu na Šimonovo počínání, že je celej Michal II. Ten měl vždycky kolem sebe neuvěřitelný herberk. Šimon však balí rychleji. Honza zatím studuje kudy dál.

Sbalili jsme a jedeme. Zase je moc hezky a opět jedeme lesními cestami. Ovšem lepšími než včera.

Za nějaký čas se přece jen dostáváme na silnici a jedeme přes Třenici, Drozdov, Točnick do Březové, pak kolem Kublova do Hudlic. Pořád svítí slunce a pasáže do kopce jsou svízelné. Oproti normálním zvyklostem, kdy nám fouká neustále studený protivítr, se teď nehne ani lísteček a nad rozpáleným asfaltem se tetelí vzduch. Není co dýchat.

Ale přes všechna příkoří jsme dojeli až k hospodě v Hudlicích. A než se kdo nadál, vypili jsme podstatnou část jejich zásob. Později se ukázalo, že to byl jediný správný postup. Honza totiž vybral cestu po červené značce zase ukrutným terénem. Naštěstí zase hlavně směrem dolů.

Tedy docela dost dolů. Dole jsme museli ještě zdolat brod a pak jsme se ocitli v Nižboru. Tady nebylo nic zajímavého a tak

pokračujeme do Berouna. Naším úmyslem je jet podle řeky do Srbska do hospody na pozdní oběd.

Teď frčíme v přejezdové formaci rychlostí 25 – 30 km/h. Je to fajn.

Projíždíme Berounem a za ním pokračujeme po Berounské stezce. Pořád svítí slunce a je pěkně. Honza pojal nápad, že se vykoupeme. Nakonec od toho ustoupil. Pak zůstal stát ohromením nad tímto:

Ale prohlásil, že není sebevrah...

Svižně pokračujeme. V Srbsku jsme s obědem neuspěli. Všude bylo tisíc lidí a dva tisíce němčourů. Jedeme dál.

Projeli jsme Karlštejn a Hlásnou Třebáň. Úspěch jsme měli až v Zadní Třebáni. Zastavili jsme u hospody před křižovatkou. Nejsme tu poprvé. Zatím vždycky jsme se tu občerstvili ku maximální spokojenosti. Odstavili jsme kola a vešli.

První, co mě zaujalo na jídelním lístku byla pečená kachna, h. knedlík, červené zelí. Tak to je ono. Konečně pořádné jídlo po všech těch smaženostech. Také Honza usoudil, že je bezva, když mu lítaj pečený kachny do huby. Šimon prohlásil, že by rád játra a Blanka se rozhodla žít zdravě. Tedy pečená krkovice, knedlík, zelí. Všeho byla hojnost a přinesli to opravdu rychle.

A takhle jsme se přepapinkali

Nyní opatrně uchopte stránku za pravý horní roh a opatrně a zlehka ji obraťte.

Bohužel Alice spěchá domů. Čeká ji jakási akce začínající v 18 hodin. Musíme jet.

Lety, Dobřichovice, děrovaný most, Mokropsy, pekárna. Zastávka. Je však smůla, že ještě nemají místní specialitu – koblihy. Nevadí. Ostatní věci mají také moc dobré. Nakoupili jsme hromadu úplně čerstvého pečiva a pokračovali domů. V Černošicích bylo jasné, že Alice doma do šesti rozhodně nebude. Zavolala, že bude na příjezdu o šedesát minut opožděna a mazali jsme dál. Praha – Radotín, Chuchle, Zlíchov. Tady jsme se s Alicí rozloučili. Ona jede k Vojenské nemocnici a my na Žižkov.

Barrandovský most, Podolí, kolem vodárny nahoru, Nuselský most, Rumunská, Nám, Míru, Šumavská... Loučíme se s Honzou, který tady bydlí a pokračujeme. Vinohradská vodárna, Jiřího z Poděbrad, Olšanské náměstí, Nákladové nádraží, Biskupcova, stadion. A jsme tu. Pořád svítí slunce a je vedro. Je 19.15. Takhle tedy končí tato opravdu povedená akce.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	47,5	714	92,7	17,3	26 - 19

Celková technická data:

Účast: 5 jedoucích; Blanka, Honza, Alice, Šimon, Dig.

Oficiálně priznaná kilometráž: 208

© Hell's Tour^{plus} 1998
Dig
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz